

✦ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 14. АВГУСТ 2022. ♪ БРОЈ 153. ♪ ГОДИНА IV

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 SVTROJICA.MELBOURNE [СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК](https://www.youtube.com/channel/UCv8v8v8v8v8v8v8v8v8v8v8) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА ДЕВЕТА ПО ДУХОВДАНУ 14. АВГУСТ ИЗНОШЕЊЕ ЧАСНОГ КРСТА – СВЕТИ МУЧЕНИЦИ МАКАВЕЈИ	Јеванђеље на Јутрењу: Јн. 20,19-31; На Литургији: Ап. 1Кор. 3, 10-17; Јев. Мт. 14,22-34
ЧЕТВРТАК, 18. АВГУСТ	ВЕЧЕРЊЕ И АКАТИСТ ПРЕСВ. БОГОРОДИЦИ 19ч
ПЕТАК, 19. АВГУСТ – ПРЕОБРАЖЕЊЕ ГОСПОДЊЕ	ЛИТУРГИЈА 10ч
СУБОТА, 20. АВГУСТ	ВЕЧЕРЊЕ У 19ч
НЕДЕЉА, 21. АВГУСТ	ЈУТРЕЊЕ 9ч ♪ ЛИТУРГИЈА 10ч
ГОСПОЈНСКИ ПОСТ ПОЧИЊЕ ДАНАС И ТРАЈЕ ДО ВЕЛИКЕ ГОСПОЈИНЕ (28. АВГУСТА).	

СВЕТИ МУЧЕНИЦИ МАКАВЕЈИ

Српска православна црква и њени верници данас обележавају празник посвећен седморици светитеља, седам мученика, браће Макавеји.

Макавеји су били старозаветни светитељи и мученици из 2. века пре Христа, а књиге о животу браће Авима, Антонина, Гурија, Елеазара, Евсевона, Адима и Маркела саставни су део Светог писма.

Свети мученици Макавеји и њихова мајка Соломона и учитељ Елеазар страдали 166. године п.н.е. када их је убио император Антиох XII Епифан, који је покушао да у Јерусалиму уведе паганске обичаје. Епифан је у Јерусалимски храм поставио кип грчког паганског бога Зевса, испред ког је присиљавао Јевреје да се клањају.

Свештеник Елеазар био је посвећен Мојсијевом закону и први је одбио да се поклати паганском божанству, због чега је

настрадао у мукама. Седморо браће Макавеја и њихова мајка Соломона, следили су његов пример па су и они страдали мученичком смрћу.

Мошти светих мученика Макавеја чувају се у базилици Светог Андреја у Келну у Немачкој.

ИЗНОШЕЊЕ ЧАСНОГ КРСТА

Велики кнез Андреј имао је следећи обичај: када је одлазио у рат, носио је са собом чесну икону Пресвете Богородице која је држала на рукама Предвечног Младенца, и

Часни Крст Господњи који су усред војске носили два свештеника.

Изношење Часног крста Господњег је празник, који је установљен у Грчкој од цариградског патријарха Луке за време владавине цара Мануила; у Русији – од митрополита кијевског Константина и епископа ростовског Нестора за време владавине кнеза Андреја Јурјевича.

ВИКА ЈЕ У БЕОГРАДУ ВЕЛИКА, И ГРИЈЕХ ЈЕ ЊИХОВ ГРДАН

У Београду, од 12. до 18. септембра, планира се одржавање јогишне параде хомосексуалаца, бисексуалаца, трансексуалаца и њихових подржавалаца – тзв. „Парада Поноса“ (ЛГБТ) – која ће ове јодине уочишћу симболизирати из читаве Европе.

Содом и Гомора, градићи на Мртвом мору, у оно давно време, били су градови у којима је „Гријех био грдан“ (1 Мој. 18,20). Становници ових градова препустили су се развратном живљењу у коме није било места за закон, поредак, морал и, једном речју, ништа што би подсећало на природни однос између створења Божијих. Сви темељи морала су били пољубани те, како би наш песник објаснио: „ништа не беше добро ни честито нит’ миломе Богу приступачно“. Писац Књиге Постања је забележио: „И рече Господ: вика је у Содому и Гомору велика, и Гријех је њихов грдан. И зашто ћу сићи да видим еда ли све чине као што вика дође према мени; ако ли није ипак, да знам“ (1 Мој. 18, 20-21).

Јасно је било Богу да је грех у овим градовима био „грдан“ и не треба ни у једном тренутку помислити да је Бог требало да „силази“ у ове градове да би се уверио у дубину њиховог греха. За нас је важна ова констатација Божија да је грех у овим градовима „грдан“. Та „грдност“ њиховог греха говори нам о томе да постоји одређена граница докле се огреховљеност може да трпи. Божија трпеливост има границе. Јер у горе поменутих градовима нагомилао се грех сваке врсте. Неприродни односи људи су постали свакодневница. Људски нагони, који се не налазе ни у животинском свету, постали су „нормални“ односи међу људима. Ови односи су задирали у темеље природних закона које је Бог уткао у Своју творевину. После разговора Бога са Аврамом, Аврам је тражио

да Бог поштеди ове градове ако се у њима нађе „10 праведника“. У даљем читању Библијског текста, читаоцу постаје јасно да се није нашло ни „10 праведника“. Последница је позната свима. Бог је уништио Содому и Гомору.

Западни градови наше данашње реалности, страховито се приближавају философији Содоме и Гоморе. Они који воде западне народе, кроз причу о „људским правима“, успели су да оно што је неприродно направе да је природно и не само то, они су успели да наметну целу причу о хомосексуалности, о болести или поремећености код одређеног броја људи, као нормалну ствар, која је по њима нормална, природна и мо-

Бексџво Лоџа из Содома, Рафаел

рална. Променили су и морал. У ствари, као што је у свакој диктатури морално оно што диктатори кажу, тако и ова најновија диктатура истиче да је морално то да једна мања група људи у сваком друштву може да намеће своје ставове, свој „морал“ већинском народу.

Београд се спрема да послужи општем руглу европског неморала. Најављују да ће, најнеморалнији ликови из европских градова, да у огромном броју дефилију кроз улице наше престонице и да својим присуством, кроз проповед општег разврата, кроз призив на неморал односно на нови „морал“, њихов морал који је против Бога и Његових закона, да пошаљу снажну проповед Београду и Србији. А Срби Београда, који „немају

алтернативу“, мирно ће посматрати овај „грдан“ грех, који ће за читаву недељу дана оптерећивати душе њихове невинне деце.

Важно је напоменути да се Црква односи према људима, који носе терет хомосексуализма, људски, хришћански, са љубављу и молитвом Богу за њихово опште добро. То што Црква сматра овај однос грехом, треба разумети у контексту да Она не сматра мањим грехом ни сексуалне односе између мушкарца и жене ван брачне заједнице.

То значи да ту нема дискриминације. Друго је пак питање промоције сексуалних односа од једне група људе, јавно парадирање, које изазива скандал и општу бруку код већине народа. На сличан начин бих говорио и против оних који би јавно промовисали, кроз тзв. „параде поноса“, сексуалне односе ван брачне заједнице. Ако ова парада срама у Београду прође као што је замишљено, поставља се озбиљно питање о будућности нашег главног града.

Јесмо ли ми закорачили ка Содому и Гомори и где ће бити граница Божије толеранције? Да неће Бој да каже: „Вика је у Београду велика, и Гријех је њихов грдан“?

А ово се може посматрати и на овај начин: Наиме, ако је овај неморал услов за наш улазак у Европу, и ми на то пристајемо, како се онда бранимо од питања о томе зашто је Свети Јован Крститељ подизао свој глас против неморала тадашњег императора. Или, да ли је такав став Светог Јована, „највећег рођеног од жене“, за архивирање? И, на крају, да ли ће мој глас нешто променити? Верујем да неће, али исто тако, са несмањеном вером, знам да ни Свети Јован, мој заштитник, није веровао да ће се римски император покајати.

Проша Милораг Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН – 14. АВГУСТ

НАРОД КОЈИ ХОДИ У ТАМИ
ВИДЕЋЕ ВИДЕЛО ВЕЛИКО, И
ОНИМА КОЈИ СЈЕДЕ У ЗЕМЉИ
СМРТНЕ СЈЕНИ ЗАСВИЈЕТЛИЋЕ
ВИДЕЛО (ИСА. 9, 2)

Тамо где је најтамније, пророче пророк, тамо ће се појавити светлосни Месија. Земља Завулонова и земља Нефталимова сматрале су се најтамнијим земљама. Тамо су незнабошци били измештани с Јеврејима; јарам спољашњег и унутрашњег ропства најтежи; тама незнабожачка и тама фарисејска покривале су људе сенком смрти. Светлост небеска засијала је прво у Витлејему – Христос Господ ту се родио. Ту Светлост сагледали су издалека источни звездари и изблиза пастири Витлејемски. Но ту светлост протерао је из Витлејема Ирод крвавим мачем. И светлост се удаљила у Мисир. Потом се светлост засијала у пуном блеску у овој земљи таме и сенке смртне, у земљи Завулоновој и Нафталимовој. У тој земљи живљаху крај језера рибари, које Господ изабра за Своје ученике. У тој земљи је и Гора Блаженства, са које Господ објави прву велику проповед Своју о блаженима. Ту је и Кана Галилејска, где Господ учини прво Своје чудо. Ту поче Он дело спасења људског, моћном речју и моћним делима. Људи видеше велику Светлост и удивеше се. Многи се и саблазнише о Господа, и многи Му се наругаше. Али Га ти тамни људи не убише. Беше једна тамнија тачка у земљи јеврејској, која дуже руку на Творца и уби Га. То је она иста тачка, одакле Ирод

на 33 година пре тога подиже крвави мач свој, да у крви угаси велику Светлост. То је Јерусалим. Од свих тама Јерусалимска тама беше најцрња. Можда баш зато најцрња, што именоваше себе светлошћу.

О Господе, Светлости наша велика, превелика, обасјај нас светлошћу Својом у овом кратком веку, и прими нас по смрти у Светлост Твоју славну и бесмртну. Теби слава и хвала вавек. Амин.

*Св. Владика Николај
Пријрема Милош Ристић*

STANDARDS OF FAITH SHOULD GOVERN THE WAY WE DRESS

The Old Testament is filled with

the image of God's people being a holy people, set apart. The ancient Israelites were not like their neighbours. Their values and their faith impacted everything about them. They dressed differently than many of their neighbouring pagan tribes. Their worship was centred on the God that had revealed himself to them and made them his chosen people. Their spiritual and moral views reflected this relationship with the One God that had entered into communion with them and who had revealed Divine Truth through the prophets.

The Church is the continuation of the Church of the Old Testament and as such, we are the chosen people of God. Our lives should reflect this truth in everything we do and in the moral standards that guide our daily living.

These standards of faith should even govern the way we dress. It is

not only Orthodox monks and priests who should hold themselves to dress codes that reflect modesty and purity. We are all called to be a people set apart from this world. Christ's Kingdom is not of this world and we need to dress in a way that does not bring temptation to others. For the Orthodox Christian, tight and revealing clothing are not appropriate. We should not reserve modest clothing for church services or when making pilgrimages to our monasteries.

The center of our being is in the heart, and the attention of the mind must be fixed in the heart. What happens in the heart assists us in the battle against the passions and assumes a rational character. Modest attire for the layman is just as important as the robes of a monk in aiding the quest for living a life given over to being, in every way, God's chosen people.

*With love in Christ,
Abbot Tryphon*

КИЗБОРО: РАЗГОВОРИ О ВЕРИ

У уторак 16. августа у 19 часова, у склопу трибине „Разговори о вери“, одржаће се предавање у црквеној дворани храма Св. Стефана у Кизбороу, на тему: „Значај иконе за православне хришћане“. Предавач је о. Богдан Милић из Србије, који ће се укључити на

*Јереј Бојдан Милић, будући
џарох нашег храма*

предавање преко Интернета из Србије.

О. Богдан је недавно рукоположен од стране владике Силуана као клирик у Митрополије аустралијско-новозеландске, и предодређен да буде постављен за пароха храма Света Тројица у Мелбурну.

Позивамо све заинтересоване да уче о Православљу, да нам се придруже ове вечери, а међу њима нарочито наше парохијане, како бисмо упознали нашег новог младог свештеника кроз један духован разговор.

ПОЧЕТАК ГОСПОЈИНСКОГ ПОСТА

Данас почиње Госпојински пост, који траје две недеље, до празнике Успенија Пресвете Богородице. Милимо све оне који се припремају за исповест да дођу у храм петком увече (исповест је после Акатиста, који се завршава око пола девет), или суботом после Вечерње, која почиње у 18 часова; или у 9 часова недељом ујутру; или да се јаве свештенику и уговоре долазак током недеље у неко друго време.

„Обратишће њажњу кад њосишће: ѡре свеѡа да се уздржишће од свих злих речи и злих жеља и очистишће своје срце од свих сујеша овоѡ свеѡа. Ако ово сачувашће, њосић ће биши ѡправедан.“

Пасѡир Јерма

„Када будеш њосишо - разруши сваку заједницу са неѡправдом и ѡцеѡај сваки неѡправедни заѡис. Подели ѡладнима хлеб свој и сироти без крова уведи у свој дом; ако видиш ѡлоѡа - обуци ѡа. Тада ће се оѡкриши свеѡосѡи ѡвоја и ѡвоја ће одећа засјаѡи; и ѡвоја ће ѡравдољубивосѡи да ѡи ѡреѡходи и милосѡи Божја да ѡе ѡраѡи.“

Аѡосѡол Варнава

МИТРОПОЛИТ АМФИЛОХИЈЕ О ПОСТУ

Прва и најдубља потреба људска је потреба за храном. Људско биће је без хране непостојеће. У том погледу је Фојербах био у праву када је рекао да је човијек оно што поједе. Само што је он као материјалиста сматрао да је човијек тијело и да се само тјелесно храни. Међутим човијек није само тијело и не храни се само тјелесно, него је и душа и храни се и духовно. Ако се само тјелесном храном храни, онда је природно да буде само тјелесно биће. Ако се храни и нечим другим, онда ће бити и нешто друго, више од тога.

Нема истинске обнове људског бића, нема промијене човијеку, праве, моралне, духовне, економске, душевне, без поста. Нема важније дужности управо за модерног човијека од његовог повратка посту. Посту као дубинском преумљењу, преусмјерењу цјелокупног људског бића, као људском напору, како би рекао Солжењицин, на самоограничење, на уздржање, васпитање, унутарње, своје воље, своје слободе. Тај и такав пост је нешто што црква проповиједа од памтивјијека.

Питање поста је дакле, питање философије живота: питање обнове човијековог духа, човијековог тијела, човијековог друштва, човијекове заједнице. Питање поста је питање здравља. Питање поста је питање истинске и праве љубави и најдубљег човијекољубља.

У четвртој глави Матејевог Еванђеља говори се како наступа велики пустињски дух – то генијално описује Достојевски – *„ѡреѡвори камење у хлебове, ѡладан си. Камење ѡреѡвори у хлебове ѡа ће чиѡав свијеш ѡоћи за*

ѡобом.“ Нису ли модерни системи, све до система савременог потрошачког друштва, а да не говорим о марксизму, управо на том искушењу придобили милионе људи за собом? Хлеба и игара су нудили још и древни римски императори. На прво искушење се чује ријеш Христова: *“Не живи човијек само о хлебу, него о свакој ријечи која излази из уста Божијих.“* Кроз Христову побиједу искушења на коме је пала Ева, нама се открива смисао првобитне заповијести. *Са свакоѡ дрвеша једи, али са дрвеша ѡознања добра и зла немој јесѡи.* Шта то значи у ствари? У чему је срж и смисао те првобитне заповијести?

Многи од Светих Отаца тврде, не без разлога, да је та првобитна Божија заповијест човијеку била заповијест поста. Човијек је кроз свој пад погазио управо кроз заповијест – о посту. Заповијест Божију прву, у којој је свака заповијест садржана. Он се тиме отуђио од Бога, јер Божанска ријеч је управо она снага којом се човијек држи Бога. Зато и каже: *„Оноѡ ѡренуѡка кад окусиш, умријеш.“* Шта значи: онога тренутка кад погазиш ту заповијест, пао си у свијет, „јудол плачевну“, како каже Његош, долину туге и плача. Тамо гдје наступа људско сљепило и гдје је људски живот „сновићење страшно“. Онда више не знаш ни ко си ни шта си. Отиснуо си се на пучину, не знаш ни почетка ни краја пута, пипаш, трагаш, али је сваки твој труд узалудан све дотле док се поново на вратиш оном свом првобитном извору. Отуда у свим митологијама, хеленским, месопотамским, „Епу о Гилгамешу“, у митовима древне Индије, староегипатским, да не говоримо о јудео-хришћанском предању, некаква дубока потреба за повратком у неко првобитно, невино стање. Оно што владика Раде говори: *“О невини синови природе, о мудрости проста, најсјајнија!“*

Svetosavlje.org